

BEROEPSBELANGEN

TANDTECHNICI

Het bestuur der Vereeniging van zelfstandig gevestigde tandtechnici in Nederland schrijft in een adres aan de Tweede Kamer, dat het in het adres der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering van de Tandheelkunde aan de Tweede Kamer als gevolg van de memorie van antwoord en de nota van wijziging betreffende de wijziging van de wet van 24 Juni 1976, Stbl. no. 117, houdende regeling van de voorwaarden tot verkrijging van de afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening van de tandheelkunde en van de uitoefening van die kunst, aanleiding vindt, eenige opmerkingen te voegen aan zijn adres van 6 October j.l.:

dat het beroep op strijd van het onderhavige ontwerp met het rechtsgevoel niet opgaat, omdat een wet, die als de wet van 28 April 1913, Stbl. no. 167, aan verscheidene personen „een naar algemeen besef geoorloofde broodwinning” (memorie van toelichting) ontnemt, zonder tegelijkertijd een overgangsbepaling voor hen te bevatten, zelf in strijd is met het algemeen rechtsbewustzijn, degenen, die zich niet aan zulk een wet houden, derhalve niet met gewone wetsovertreders op één lijn te stellen zijn en het achteraf opnemen van een overgangsbepaling veeleer als herstel van begaan onrecht, dan als sanctioneerende van wetsovertreding is te beschouwen;

dat het bestuur het betreurt, dat in de Nota van wijzigingen de billijkheid ten opzichte van een deel der voor 1913 gevestigde tandtechnici is opgeofferd aan een slechts vormend gezondheidsgevaar, doch het bestuur de Maatschappij hierboven genoemd niet kan toegeven, dat daarmede de promisse, waarvan het oorspronkelijk ontwerp uitging, verlaten zou zijn; immers ook voor het gewijzigde ontwerp sterke billijkheidsgronden blijven gelden;

dat bovengenoemde Maatschappij, die zoo weinig de billijkheid wenscht te betrachten tegenover de tandtechnici, zich week gestemd

voelt tegenover tandartsen met buitenlandsche diploma's, die hier te lande hun beroep zouden willen uitoefenen;

dat de door de Maatschappij voornoemd getrokken vergelijking echter niet deugdelijk is, immers: 1e. zij tegenover elkander stellen personen, die jarenlang in Nederland practisch werkzaam zijn, tegenover personen, die zich op grond van hun diploma in Nederland wenschen te vestigen; 2e. genoemde buitenlandsche tandartsen door het afleggen van de Nederlandsche examina bevoegd worden tot uitoefening van de geheele tandheelkunde, het gewijzigde ontwerp aan een groep tandtechnici slechts de bevoegdheid uit de volledige prothese wil verleen;

dat nu weliswaar de Maatschappij beweert, dat die tandtechnici, die onder het gewijzigde ontwerp vallen, de hun toegekende competentie te buiten zullen gaan, doch het bestuur met nadruk er op wijst dat het de Maatschappij zelf is, die dit kan voorkomen, door samenwerking van tandartsen met tandtechnici op voet van gelijkheid, niet langer tegen te werken, waarmede de volksgezondheid stellig in hooge mate gebaat zoude zijn;

dat in het feit, dat de minister in laatste instantie oordeelt over de bevoegdverklaring tot uitoefening van de volledige prothese, een voldoende waarborg gezien mag worden voor de volksgezondheid, terwijl de door hem te geven beschikking niet van bijoogmerken verdacht zal kunnen worden.

TANDHEELKUNDIGE HULP VOOR DEN MIDDENSTAND

Nu de kolommen van het Tijdschrift voor mij open staan, maak ik daarvan gaarne gebruik om de bezwaren, die tegen de oprichting van zoogen. tandheelkundige instituten voor minderwelgestelden of zoogen. middenstand bestaan, te bespreken.

Ik zou 't mij erg gemakkelijk kunnen maken, door woordelijk af te schrijven, wat Coll. N. over de funeste gevolgen van het oprichten van zulke instituten in ons Tijdschrift zelf schreef. Waarom juist de D. E. N. T. A. hierop een uitzondering maakt, is mij niet duidelijk. Doet zij dan niet precies datgene, wat U zoo funest vindt? De oprichting van de D. E. N. T. A. wordt verdedigd met gronden, die niet deugdelijk zijn. De oprichters beroepen zich er op in eene hier rondgestuurde circulaire, dat de H. T. V. reeds vóór den oorlog van plan was, zoo'n Instituut op te richten. Is dat de waarheid? Neen, want de H. T. V. wilde een instituut oprichten waar *arme menschen*, die gewoonlijk van tandheelkundige hulp verstoken zijn, voor een minimumtarief zouden worden behandeld, dus een Polikliniek, zooals er in Rotterdam nu bestaan. Dus geen Instituut voor minderwelgestelden, waar goudvullingen, gouden kronen, stifttanden, etc. voor een standaardprijsje worden gemaakt. Ik geloof, dat er in den Haag collega's genoeg zijn die dat gaarne zelf doen en als de patient er blijk van geeft, niet tot de welgestelden te behooren, daarmee rekening houden. Ik denk wel, dat het grootste gedeelte van deze collega's dat doen zal. Was het dus hiervoor noodig, een instituut op te richten, dat geheel tegen de belangen in van alle Haagsche collega's werkt? Maar nog iets. De D. E. N. T. A. kent *geen welstandsgrens*, omdat, zooals coll. N. zegt, het stellen daarvan onmogelijk is. Onbeperkte toegang voor het geheele publiek, dus ook voor het patientenmateriaal waarin wij, door daarvoor te werken, ons bestaan vinden. Men kan dus het opschrift, voor minderwelgestelden gerust weglaten. Uit het bovenstaande blijkt, dat dat woord een fictie is. Zoo ontnemt de D. E. N. T. A. ons een groot gedeelte van ons patientenmateriaal. Om dat den volke bekend te maken plaatst de D. E. N. T. A. in de Haagsche dagbladen groote advertenties. Er op gewezen, dat het 6de Gebod van de Fédér. Dent. Int. zegt: „Het is verboden, reclame te maken als tandarts; wie dat wel doet, verlaagt onzen stand,” verontschuldigt Coll. N. dit reclamemaken met de woorden: „dat doen

wij alleen om ons te onderscheiden van andere minderwaardige inrichtingen, wat voor een groote stad noodzakelijk is." Maar zoo iets is niet te verontschuldigen. Het 6de Gebod kent geen concessies, maar zegt eenvoudig en kort „wie adverteert, verlaagt den stand." Als wij zóó zouden omgaan met de geboden der Fédér. Dent. Int. als de D. E. N. T. A. dan zou ieder wel een omwegje kunnen vinden om hetgeen wij als *geboden* hebben aangenomen, te ontgaan. Het doel heiligt hier zeker niet de middelen. Wat een enkeling niet mag doen, is aan een groep collega's zeker verboden. Ook al hebben de heeren collega's, die dat doen, een prachtige naam, al staan zij opperbest: te boek.

Coll. N. zegt verder om te „bewijzen" dat de leden van de D. E. N. T. A. ons geen ongeoorloofde concurrentie aandoen: „Wij kunnen maar op één plaats werken, of op de D. E. N. T. A. of thuis, blijft het zelfde." Dat zou kunnen zijn, als de D. E. N. T. A. niet buitendien werkte met gehuurde krachten, die als zoogen. assistent werken als de leden der D. E. N. T. A. werken en..... als zij thuis werken. Wat deze assistenten verdienen, komt na aftrek van hun traktement den heeren van de D. E. N. T. A. ten goede op kosten van die collega's, die niet-leden van de D. E. N. T. A. kunnen of willen zijn. De funeste gevolgen, Collega N.! zijn dan ook hier, dat jonge collega's, die zich hier gaan vestigen, het wel degelijk in hun praktijk moeten bemerken. Dit wordt hier ook wel ingezien, zelfs door leden van de D. E. N. T. A.

Het oprichten van de D. E. N. T. A. te willen verontschuldigen met de reden „als wij dat niet hadden gedaan, hadden anderen het initiatief genomen", is zéér betwistbaar. Daardoor hebben anderen zich niet laten terughouden. Verschillende zoogen. Instituten voor minderwelgestelden zijn na de D. E. N. T. A. opgericht en het mooiste is, dat deze heeren zich daarbij op het voorbeeld der D. E. N. T. A. beroepen. Zoo zien wij dat: „Böses immer Böseres gebähret."

Art. 4 blz. 15 van Hoofdstuk I van de Maatschappij ter Bevordering de Tandheelkunde zegt: Om haar doel te bereiken wil de Maatschappij de belangen der tandheekundigen bevorderen, tevens het Polikliniekwezen. Een instituut voor minderwelgestelden kent de Maatschappij niet. Coll. N. wil nu, dat de Haagsche Tandheekkundige Vereeniging haar naam er toe leent om de D. E. N. T. A. te dekken. Dit te bereiken op een vergadering van de H. T. V., zal niet moeilijk zijn. Daar zal het gaan als op de aandeelhoudersvergadering van een

Naaml. Venn. De enkeling heeft met zijn aandeeltje niets te zeggen en moet zich neerleggen bij alles, wat het Bestuur wil. Voor dien zou het echter wel beter zijn, dat de Maatschappij bedenke *dat zij waken wil voor de belangen van haar leden*, die niet-leden van de D. E. N. T. A. zijn. Omdat dat tot nog toe niet gebeurde, heb ik voor het lidmaatschap van de Maatschappij bedankt. Dat ik niet de eenige ben, die voelt, dat de Maatschappij hier te kort schiet, blijkt uit de „Mijmeringen” van Coll. Stehouwer, blz. 768 afl. van November 1924.

Hij maakt de opmerking: „*De middenstandskliniek is een symptoom van de ziekte der Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde*”. Duidelijker kan het niet. Het bedrijf van een dergelijk instituut komt eenvoudig neer op *exploitatie van de tandheelkunde*. Mag de Maatsch. dat toelaten? Hopelijk is zij niet zóó ziek en machteloos door haar ziekte, dat zij bijtijds ingrijpt. Coll. N. roept mij toe: „keer terug en alles zal vergeven zijn.” Gaarne zal ik dat doen, maar onder één voorwaarde, dat de Maatsch. werkelijk toont te zijn, wat zij zich noemt: Maatschappij tot *Bevordering der Tandheelkunde* en wat daarin opgesloten ligt: ter bescherming harer leden. Over een beteren weg om de uitwassen op tandheelkundig gebied te bestrijden hoop ik in de volgende aflevering van dit tijdschrift nog iets te schrijven.

UIJTENBOGAART.

Den Haag, Maart 1925.

In het bovenstaande herhaalt Collega Uijtenbogaart zijn reeds opgesomde en door mij beantwoorde bezwaren. Wij zijn thans zeer nieuwsgierig naar de therapie die hij ons voor een volgende aflevering belooft.

N.